

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 2. aprila 2009*

V zadevi C-394/07,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi Protokola z dne 3. junija 1971 o razlagi Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah s strani Sodišča, ki ga je vložilo Corte d'appello di Milano (Italija) z odločbo z dne 27. junija 2007, ki je prispela na Sodišče 22. avgusta 2007, v postopku

Marco Gambazzi

proti

DaimlerChrysler Canada Inc.,

CIBC Mellon Trust Company,

* Jezik postopka: italijanščina.

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann (poročevalec), predsednik senata, M. Ilešič, A. Tizzano, A. Borg Barthet
in J.-J. Kasel, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodni tajnik: M.-A. Gaudissart, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 9. oktobra 2008,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za M. Gambazzi B. Nascimbene in M. Condinanzi, odvetnika,

- za DaimlerChrysler Canada Inc. in CIBC Mellon Trust Company F. Alvino,
S. Pravettoni in A. Anglani, odvetniki,

- za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj z W. Ferrante, avvocato dello
Stato,

- za grško vlado T. Papadopoulou in O. Patsopoulou, zastopnici,

- za vlado Združenega kraljestva Z. Bryanston-Cross in I. Rao, zastopnici, skupaj z M. Gray, barrister,

- za Komisijo Evropskih skupnosti A.-M. Rouchaud-Joët, E. Montaguti in N. Bambara, zastopniki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 18. decembra 2008

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 27, točka 1, Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena s Konvencijo z dne 9. oktobra 1978 o pristopu Kraljevine Danske, Irske in Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska (UL L 304, str. 1 in – spremenjeno besedilo – str. 77), Konvencijo z dne 25. oktobra 1982 o pristopu Helenske republike (UL L 388, str. 1), Konvencijo z dne 26. maja 1989 o pristopu Kraljevine Španije in Portugalske republike (UL L 285, str. 1) in Konvencijo z dne 29. novembra 1996 o pristopu Republike Avstrije, Republike Finske in Kraljevine Švedske (UL 1997 C 15, str. 1, v nadaljevanju: Bruseljska konvencija).

- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med M. Gambazzijem, s stalnim prebivališčem v Luganu (Švica), ter družbama DaimlerChrysler Inc. (v nadaljevanju: DaimlerChrysler) in CIBC Mellon Trust Company (v nadaljevanju: CIBC), s sedežem v Kanadi, zaradi izvršitve v Italiji dveh sodnih odločb, izdanih v Združenem kraljestvu.

Pravni okvir

Bruseljska konvencija

- 3 Pogoji, v skladu s katerimi se sodne odločbe, izdane v eni državi pogodbenici, prizna in izvrši v drugi državi pogodbenici, so določeni v členih od 25 do 49 Bruseljske konvencije, ki spadajo pod naslov III, „Priznanje in izvršitev“.
- 4 Člen 25 te konvencije določa:

„Za namene te konvencije pomeni ‚sodna odločba‘ vsako odločbo, ki jo izda sodišče države pogodbenice, ne glede na njeno poimenovanje, vključno s sklepom, odredbo, odločbo ali sklepom o izvršbi, kakor tudi odločitev o stroških, ki jo izda sodni uradnik.“

5 Člen 27, točki 1 in 2, navedene konvencije določa:

„Sodna odločba se ne prizna:

- 1) če bi bilo njeno priznanje v nasprotju z javnim redom v državi, v kateri se zahteva priznanje;
- 2) če tožencu, ki se ni spustil v postopek, pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje ni bilo vročeno pravilno in pravočasno, da bi lahko pripravil obrambo.“

6 Člen 29 Bruseljske konvencije, ki obravnava priznavanje sodnih odločb, in člen 34, tretji odstavek, te konvencije, ki se nanaša na njihovo izvrševanje, enako določata:

„Pod nobenimi pogoji tuje sodne odločbe ni dovoljeno preverjati glede vsebine.“

Luganska konvencija

7 Konvencija o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisana v Luganu 16. septembra 1988 (UL L 319, str. 9, v nadaljevanju: Luganska konvencija), ki izhaja iz ustanovitve Evropskega združenja za prosto trgovino in uvedbe sistema, enakega tistemu, ki ga določa Bruseljska konvencija,

med državami članicami Evropskega združenja za prosto trgovino ter državami članicami Evropske skupnosti.

8 Člen 27, točka 1, Luganske konvencije določa:

„Sodna odločba se ne prizna:

1) če bi bilo njeno priznanje v nasprotju z javnim redom v državi, v kateri se zahteva priznanje.“

9 V skladu z izjavo predstavnikov vlad držav podpisnic Luganske konvencije, ki so članice Evropskih skupnosti, je primerno, da „Sodišče Evropskih skupnosti pri razlagi Bruseljske konvencije ustrezno upošteva načela, ki izhajajo iz sodne prakse Luganske konvencije“.

10 Tudi člen 1 Protokola št. 2 o enotni razlagi Luganske konvencije vsako državo pogodbenico zavezuje, da „ustrezno upošteva [...] načela, ki izhajajo iz upoštevanih sodnih odločb, ki so jih izdala sodišča drugih držav pogodbenic“.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 11 Iz predložitvene odločbe in stališč, predloženih Sodišču, je razvidno, da je High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, 26. februarja 1997 v okviru odškodninskega zahtevka, ki sta ga družbi DaimlerChrysler in CIBC vložili zoper M. Gambazzija, na predlog teh družb izdalo sklep, s katerim je bilo M. Gambazziju po eni strani začasno prepovedano razpolaganje s svojim premoženjem („freezing order“) in po drugi strani naloženo, naj razkrije podatke o svojem premoženju ter predloži dokumente, ki jih ima v zvezi z glavnim zahtevkom („disclosure order“). Švicarski organi so ta sklep 11. marca 1997 vročili M. Gambazziju, ki je v postopku pred High Court zakonito nastopil.
- 12 M. Gambazzi ni izpolnil obveznosti iz „disclosure order“ oziroma jih vsaj ni izpolnil v celoti. Zato je High Court na predlog družb DaimlerChrysler in CIBC 10. julija 1998 izdalo sklep, v skladu s katerim je bila M. Gambazziju prepovedana nadaljna udeležba v postopku, če do določenega roka ne izpolni obveznosti razkritja zahtevanih podatkov in dokumentov („unless order“).
- 13 M. Gambazzi je vložil več pravnih sredstev zoper „freezing order“, „disclosure order“ in „unless order“. Vsa ta pravna sredstva so bila zavrjnena.
- 14 High Court je 13. oktobra 1998 izdalo nov „unless order“.
- 15 Ker M. Gambazzi v določenem roku ni v celoti izpolnil obveznosti, določenih v tem novem sklepu, ga je High Court štelo za krivega „contempt of court“, zato je bil izključen iz postopka („debarment“).

- 16 S sodbo z dne 10. decembra 1998, ki je bila dopolnjena s sklepom z dne 17. marca 1999 (v nadaljevanju: sodni odločbi High Court), je High Court razsodilo, da se M. Gambazzi ni spustil v postopek, ugodilo zahtevkom družb DaimlerChrysler in CIBC ter M. Gambazziju naložilo, da jima mora kot odškodnino plačati 169.752.058 CAD in 71.595.530 CAD ter 129.974.770 USD skupaj z dodatnimi stroški.
- 17 Na predlog družb DaimlerChrysler in CIBC je Corte d'appello di Milano (pritožbeno sodišče v Milanu, Italija) s sklepom z dne 17. decembra 2004 sodni odločbi High Court razglasilo za izvršljivi v Italiji.
- 18 M. Gambazzi je zoper ta zadnji sklep vložil pritožbo. Trdi, da se sodni odločbi High Court v Italiji ne bi smeli priznati, ker naj bi s tem, da sta bili izdani ob kršitvi pravic obrambe in načela kontradiktornosti, nasprotovali javnemu redu v smislu člena 27, točka 1, Bruseljske konvencije.
- 19 V teh okoliščinah je Corte d'appello di Milano, pri katerem je bila pritožba vložena, prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali lahko sodišče v državi, v kateri se zahteva priznanje za izvršitev, na podlagi klavzule javnega reda iz člena 27, točka 1, Bruseljske konvencije upošteva dejstvo, da sodišče v državi, ki je izdalo odločbo, stranki v postopku, v katerem ni uspela, po sprejetju sklepa o izključitvi („debarment“), v zgoraj navedenih okoliščinah, ni dopustilo nobene možnosti za obrambo, oziroma ali razlaga navedene določbe v zvezi z načeli, ki so razvidna iz člena 26 in naslednjih Bruseljske konvencije v zvezi z vzajemnim priznavanjem in izvrševanjem sodnih odločb v Skupnosti, nacionalnemu sodišču onemogoča ugotoviti, da je potek pravnega postopka, v katerem stranka ni imela možnosti uresničevati pravic obrambe v skladu s sklepom o izključitvi, ki ga je izdalo sodišče, ker ta stranka ni izvršila njegove odredbe, v nasprotju z javnim redom v smislu člena 27, točka 1?“

Vprašanje za predhodno odločanje

- 20 S tem vprašanjem predložitveno sodišče dejansko sprašuje, ali sodišče v državi, v kateri se zahteva priznanje, na podlagi klavzule javnega reda, določene v členu 27, točka 1, Bruseljske konvencije, lahko upošteva dejstvo, da je sodišče v državi, v kateri je bila izdana odločba, odločilo o zahtevkih tožeče stranke, ne da bi zaslišalo toženo stranko, ki je pred sodiščem zakonito nastopila, vendar je bila s sklepom izključena iz postopka, ker ni izpolnila obveznosti, ki so ji bile naložene s prej izdanim sklepom v okviru istega postopka.

Opredelitev sodnih odločb High Court glede na člen 25 Bruseljske konvencije

- 21 Najprej je treba ugotoviti, ali sodne odločbe High Court pomenijo sodne odločbe v smislu člena 25 Bruseljske konvencije ali pa, kot trdi M. Gambazzi, ne spadajo v okvir te opredelitve, ker niso bile izdane ob spoštovanju načela kontradiktornosti in pravice do poštenega sojenja.
- 22 Glede tega je treba spomniti, da se člen 25 Bruseljske konvencije nanaša na vse sodne odločbe, ki jih izdajo sodišča v državah pogodbenicah, ne da bi razlikoval med njimi.
- 23 Sodišče je sicer poudarilo, da je namen vseh določb Bruseljske konvencije – tako tistih, ki spadajo v okvir naslova II in se nanašajo na pristojnost, kot tistih, ki spadajo v okvir naslova III in se nanašajo na priznanje in izvršitev – v okviru njenih ciljev, zagotavljati, da postopki, v katerih se sprejemajo sodne odločbe, potekajo ob spoštovanju pravic obrambe. Vendar je menilo, da za uporabo navedene konvencije za take odločbe zadostuje, da gre za sodne odločbe, ki so bile ali bi lahko bile – preden se je zahtevalo

njihovo priznanje ali njihova izvršitev v drugi državi, kot je država izvora – v državi izvora v različnih postopkih predmet kontradiktorne obravnave (sodba z dne 21. maja 1980 v zadevi Denilauler, 125/79, Recueil, str. 1553, točka 13).

24 Zato se Bruseljska konvencija na primer uporablja tudi za zamudne sodbe, kar je razvidno iz člena 27, točka 2, te konvencije, ki se izrecno nanaša na toženo stranko, ki se ni spustila v postopek.

25 Kot je navedla generalna pravobranilka v točki 24 sklepnih predlogov, sta bili sodni odločbi High Court izdani v obliki zamudne sodbe in sklepa, in to v civilnem postopku, ki je načeloma oblikovan kontradiktorno. Dejstvo, da je sodišče odločilo, kot da se tožena stranka, ki je pred njim zakonito nastopila, ne bi spustila v postopek, ne more zadostovati za izpodbijanje opredelitve v sprejetih sodnih odločbah. To okoliščino bi bilo mogoče upoštevati le v zvezi z združljivostjo teh sodnih odločb z javnim redom države, v kateri se zahteva priznanje.

Upoštevanje izključitve tožene stranke iz postopka glede na člen 27, točka 1, Bruseljske konvencije

26 Sodišče je v sodbi z dne 28. marca 2000 v zadevi Krombach (C-7/98, Recueil, str. I-1935, točka 23) odločilo, da ni naloga Sodišča opredeliti vsebino javnega reda v državi pogodbenici, a mora kljub temu preveriti meje, znotraj katerih lahko sodišče države pogodbenice uporabi ta pojem, zato da zavrne priznanje sodne odločbe, ki jo je izdalo sodišče druge države pogodbenice.

27 V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da je mogoče klavzulo javnega reda uporabiti le, če bi bil s priznanjem ali izvršitvijo v drugi državi pogodbenici sprejete sodne odločbe nesprejemljivo kršen pravni red države, v kateri se zahteva priznanje, ker bi ta odločba

posegala v eno od temeljnih načel. Poseg bi moral pomeniti očitno kršitev pravnega pravila, ki se v pravnem redu države, v kateri se zahteva priznanje, šteje za bistveno, ali očitno kršitev pravice, ki je v tem pravnem redu priznana kot temeljna (zgoraj navedena sodba Krombach, točka 37).

- 28 Glede uresničevanja pravic obrambe, na kar se nanaša vprašanje za predhodno odločanje, je Sodišče spomnilo, da ima ta pomembno vlogo v organizaciji in poteku pravičnega sojenja ter je ena od temeljnih pravic, ki izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic in mednarodnih instrumentov za zaščito človekovih pravic, pri katerih so države članice sodelovale ali h katerim so pristopile, in med katerimi je zlasti pomembna Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950 (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Krombach, točki 38 in 39).
- 29 Res je, da temeljne pravice, kot je spoštovanje pravic obrambe, nimajo neomejene veljave, ampak so lahko omejene. Vendar morajo omejitve dejansko ustrezati ciljem v splošnem interesu, ki jih uresničuje sporni ukrep, in glede na te cilje ne smejo pomeniti očitne in prekomerne kršitve tako zagotovljenih pravic.
- 30 Vlada Združenega kraljestva je pojasnila, da je cilj institutov „freezing order“, „disclosure order“ in „unless order“ zagotavljanje pravičnosti in učinkovitosti delovanja sodnega sistema.
- 31 Priznati je treba, da tak cilj lahko upravičuje omejitev pravic obrambe. Kot sta navedli italijanska in grška vlada, pravni redi mnogih držav članic predvidevajo sankcije za osebe, ki zavlačujejo v civilnem postopku, kar ima navsezadnje lahko za posledico odrekanje sodnega varstva.

- 32 Takšne sankcije ne smejo biti očitno nesorazmerne glede na predvideni cilj, ki je zagotoviti učinkovit potek postopka zaradi dobrega delovanja sodnega sistema.
- 33 Pri sankciji iz postopka v glavni stvari – in sicer popolni izključitvi M. Gambazzija iz postopka – gre, kot je navedla generalna pravobranilka v točki 67 sklepnih predlogov, za najtežjo možno omejitev pravic obrambe. Zato mora taka omejitev pravic izpolnjevati zelo visoke zahteve, da se je ne šteje za očitno in nesorazmerno kršitev teh pravic.
- 34 Predložitveno sodišče mora glede na konkretne okoliščine presoditi, ali gre v obravnavnem primeru za tak primer.
- 35 V tem kontekstu so se stranke iz postopka v glavni stvari sklicevale na sodbo, ki jo je 9. novembra 2004 izdalo Tribunal fédéral (Švica) (zadeva 4P082/2004). Z njo je zavrnilo pritožbo, ki sta jo vložili družbi CIBC in DaimlerChrysler zoper odločbo Tribunale d'appello del cantone Ticino (pritožbeno sodišče kantona Tessin, Švica), s katero je bilo v Švici zavrjneno priznanje in izvršitev sodnih odločb High Court zoper M. Gambazzija, ker naj bi kršile člen 27, točka 1, Luganske konvencije. Tribunal fédéral je odločilo, da izključitev M. Gambazzija iz postopka pred High Court ni bila v nasprotju s švicarskim javnim redom, vendar je menilo, da druge okoliščine, na katere se predložitveno sodišče v okviru tega postopka ni sklicevalo, kljub temu upravičujejo uporabo klavzule javnega reda.
- 36 V skladu z izjavo predstavnikov vlad držav podpisnic Luganske konvencije, ki so članice Evropskih skupnosti, je primerno, da Sodišče ustrezno upošteva načela iz navedene sodbe Tribunal fédéral, na podlagi člena 1 Protokola št. 2 o enotni razlagi Luganske konvencije pa predložitveno sodišče mora ustrezno upoštevati ta načela.

- 37 V zvezi s tem je treba spomniti, da se je Tribunal fédéral zaradi natančnejše opredelitve klavzule javnega reda sklicevalo na pravico do poštenega sojenja in na pravico do izjave, torej na načeli, na kateri se je Sodišče sklicevalo tudi v zgoraj navedeni sodbi v zadevi Krombach in nanju opozorilo v točkah 27 in 28 te sodbe.
- 38 V zvezi s konkretno presojo kršitve švicarskega javnega reda, ki jo je v obravnavanem primeru v zgoraj navedeni sodbi opravilo Tribunal fédéral, je treba pojasniti, da ta presoja formalno ne more zavezovati predložitvenega sodišča. Še zlasti zato, ker mora to sodišče v obravnavanem primeru opraviti presojo glede na italijanski javni red.
- 39 Da bi izpolnilo svojo nalogo razlage, ki jo je navedlo v točki 26 te sodbe, mora Sodišče vendarle pojasniti načela, ki jih je določilo z navedbo splošnih meril, ki jih mora predložitveno sodišče pri svoji presoji upoštevati.
- 40 Zato je treba navesti, da je vprašanje združljivosti ukrepa izključitve, ki ga je sprejelo sodišče v državi izvora, z javnim redom države, v kateri se zahteva priznanje, treba presojati glede na zadevni postopek v celoti in glede na vse okoliščine (glej v tem smislu sodbo z dne 2. maja 2006 v zadevi Eurofood IFSC, C-341/04, ZOdl., str. I-3813, točka 68).
- 41 To v obravnavanem primeru pomeni, da se ne upoštevajo le pogoji, pod katerimi sta bili v postopku pred High Court izdani sodni odločbi, katerih priznanje se zahteva, ampak tudi pogoji, pod katerimi sta bila v zgodnejši fazi izdana „disclosure order“ in „unless order“.

- 42 Glede, najprej, tega „disclosure order“ mora predložitveno sodišče preučiti, ali in kakšno možnost je v fazi pred njegovo izdajo imel M. Gambazzi, da se izjavi glede njegovega predmeta in obsega. Prav tako mora preučiti, katera pravna sredstva je M. Gambazzi imel na voljo po izdaji „disclosure order“, da bi lahko zahteval njegovo spremembo ali preklic. V tem kontekstu je treba ugotoviti, ali je zadevna oseba imela možnost sklicevanja na vse dejanske in pravne elemente, ki bi po njenem mnenju lahko utemeljili njene predloge, in ali so bili ti elementi vsebinsko preučeni ob popolnem spoštovanju načela kontradiktornosti, ali pa ji je bilo, nasprotno, dopuščeno le navajanje omejenega števila vprašanj.
- 43 Glede „disclosure order“, ki ga M. Gambazzi ni izvršil, mora predložitveno sodišče preučiti, ali se je bilo v okviru kontradiktornega sodnega postopka mogoče sklicevati na njegove razloge, zlasti na dejstvo, da bi razkritje zahtevanih informacij vodilo v kršitev poklicne tajnosti, ki jo mora spoštovati kot odvetnik, in bi s tem storil kaznivo dejanje.
- 44 Glede, nadalje, izdaje „unless order“ mora predložitveno sodišče preučiti, ali je M. Gambazzi imel na voljo procesna jamstva, ki so mu dejansko zagotavljala možnost izpodbijanja sprejetega ukrepa.
- 45 Nazadnje, glede sodnih odločb High Court, s katerima je to odločilo o zahtevkih tožečih strank, tako kot da se tožena stranka ne bi spustila v postopek, mora predložitveno sodišče preučiti, ali je bila utemeljenost teh zahtevkov v tej ali v zgodnejši fazi preučena in ali je M. Gambazzi v tej ali v zgodnejši fazi imel možnost, da se izreče v zvezi s tem, ter ali je imel na voljo pravna sredstva.
- 46 Poudariti je treba, da ta preverjanja – ker je njihov namen le ugotoviti očitno in nesorazmerno kršitev pravice do izjave – ne morejo zajemati tudi nadzora vsebinske presoje, ki jo je opravilo High Court, saj bi to pomenilo preverjanje vsebine, kar je

izrecno prepovedano s členoma 29 in 34, točka 3, Bruseljske konvencije. Predložitveno sodišče se mora omejiti na ugotavljanje pravnih sredstev, ki so bila M. Gambazziju na voljo, in na preverjanje, ali je ta v njihovem okviru imel možnost dati izjavo ob spoštovanju kontradiktornosti in uresničevanju pravic obrambe v celoti.

47 Po opravljenih preverjanjih mora predložitveno sodišče pretehtati te različne elemente in presoditi, ali je – glede na cilj učinkovitega delovanja sodnega sistema, ki ga uresničuje High Court – izključitev M. Gambazzija iz postopka očitna in nesorazmerna kršitev njegove pravice do izjave.

48 Na postavljeno vprašanje je treba odgovoriti, da je člen 27, točka 1, Bruseljske konvencije treba razlagati tako, da sodišče države, v kateri se zahteva priznanje, glede na klavzulo javnega reda, določeno v tem členu, lahko upošteva dejstvo, da je sodišče države izvora odločilo o zahtevkih tožeče stranke, ne da bi zaslišalo toženo stranko, ki je zakonito nastopila pred njim, vendar je bila iz postopka izključena s sklepom, ker ni izpolnila obveznosti, ki so ji bile naložene s sklepom, izdanim pred tem v okviru istega postopka, če glede na celotno presojo postopka in glede na vse okoliščine ugotovi, da je ukrep izključitve očitna in nesorazmerna kršitev pravice tožene stranke do izjave.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 27, točka 1, Konvencije z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, kakor je bila spremenjena s Konvencijo z dne 9. oktobra 1978 o pristopu Kraljevine Danske, Irske in Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska, Konvencijo z dne 25. oktobra 1982 o pristopu Helenske republike, Konvencijo z dne 26. maja 1989 o pristopu Kraljevine Španije in Portugalske republike ter s Konvencijo z dne 29. novembra 1996 o pristopu Republike Avstrije, Republike Finske in Kraljevine Švedske je treba razlagati tako, da:

sodišče države, v kateri se zahteva priznanje, glede na klavzulo javnega reda, določeno v tem členu, lahko upošteva dejstvo, da je sodišče države izvora odločilo o zahtevkih tožeče stranke, ne da bi zaslišalo toženo stranko, ki je zakonito nastopila pred njim, vendar je bila iz postopka izključena s sklepom, ker ni izpolnila obveznosti, ki so ji bile naložene s sklepom, izdanim pred tem v okviru istega postopka, če glede na celotno presojo postopka in glede na vse okoliščine ugotovi, da je ukrep izključitve očitna in nesorazmerna kršitev pravice tožene stranke do izjave.

Podpisi